

...Тъй се уверяваше Павелъ: кога не знаешъ деня на смъртъта, почвашъ да мислишъ, че нѣма да умрешъ. Кога човѣкъ е свободенъ, здравъ и младъ — въпроса за смъртъта му се струва като приказка. Макаръ той да вижда, че други умираатъ, до като си младъ, здравъ, свободенъ — смъртъта не плаши.

Кога ме е глашила мисълъ за смъртъта! — се запита Павелъ. А сега: всѣки часъ току изпъкне тая мисълъ и хж-хж виждамъ смъртъта.

Тя пакъ му се мѣрна като изправенъ скелетъ, озжбена съ тъмни празни очи и метнала остра коса на рамо, ехидно гледа и се заканва съ костеливъ прѣстъ.

Тоя призракъ не му даваше мира ни презъ день, ни но-